

5. Pogreška koja se tiče prava jer pobijanom presudom, iako je pravilno ocijenjeno da Komisija nije poštovala dvomjesečni rok iz točke II.22. stavka 5. Općih uvjeta FP7-a (t. 99. pobijane presude), da je „značajno [prekoračen] dvomjesečni rok” te da je nepoštovanje navedenog roka „žalosno” (t. 116. pobijane presude), nije prihvaćen zahtjev za proglašenje toga da su konačno izvješće o reviziji 11-INFS-025 i izvješće o reviziji 11-BA119-016 u ugovornom smislu ništavi, nevaljani i bez pravnog učinka;
6. Pogreška koja se tiče prava jer je pobijanom presudom iskrivljena ocjena izvedenih dokaza time što je utvrđeno da je Komisija potvrdila isplate društvu Rose Vision u projekte sISI, 4NEM i SFERA;
7. Pogreška koja se tiče prava jer je pobijanom presudom, nakon što je utvrđeno da je Komisija povrijedila obvezu povjerljivosti iz točke II.22. stavka 1. Općih uvjeta FP 7 time što je trećim osobama priopćila podatak o reviziji 11-INFS-025 (t. 158. pobijane presude), u točkama 159. i 160. bezrazložno odbijen tužiteljev zahtjev za utvrđenje Komisijina neispunjenja obveze povjerljivosti revizija 11-INFS-025 i 11-BA119-016 (t. 215. pisanih očitovanja društva Rose Vision u predmetu T-45/13 RENV, od 12. rujna 2016.);
8. Pogreška koja se tiče prava jer su povrijeđene odredbe o ugovorima u Općim uvjetima FP7 i načelo ugovorne pravne sigurnosti time što je revizijama 11-INFS-025 i 11-BA119-016, odobrila primjenu novih zahtjeva sadržanih u Financijskom vodiču iz 2011. na Rose Vision tako da su razdoblja u odnosu na koje je provedena revizija 11-INFS-025 razdoblje od 1. studenoga 2009. do 31. listopada 2010. (za projekt FutureNEM) i ono od 1. siječnja 2010. do 31. prosinca 2010. (za projekte FIRST i sISI);
9. Pogreška koja se tiče prava jer je iskrivljena ocjena dokaza, konkretno dokumenta društva Rose Vision od 30. kolovoza 2012., koji u pobijanoj presudi uopće nije uzet u obzir.
10. Pogreška koja se tiče prava jer je pobijanom presudom pogrešno odbijena naknade štete na temelju izvanugovorne odgovornosti;
11. Pogreška koja se tiče prava zbog nedostatka obrazloženja u pogledu tvrdnji sadržanih u odjeljku XII. tužbe u predmetu T-587/15, u čijim se točkama 112. do 117. zahtijevala naknada štete na temelju ugovorne odgovornosti, koje uopće nisu ispitane u pobijanoj presudi.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. lipnja 2018. uputio Court of Appeal (Irska) – Hampshire County Council protiv C.E., N.E.

(Predmet C-375/18)

(2018/C 268/36)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Court of Appeal

Stranke glavnog postupka

Podnositelj zahtjeva: Hampshire County Council

Druga strana u postupku: C.E., N.E.

Prethodno pitanje

Je li u skladu s pravom Europske unije, a osobito s odredbama Uredbe Vijeća (EZ) 2201/2003 ⁽¹⁾, da sudovi jedne države članice odobravaju privremene mjere (zaštitne mjere) usmjerene protiv javnog tijela druge države članice *in personam*, kojima se to tijelo sprječava u provođenju posvojenja djece pred sudovima te druge države članice kada *in personam* mjera proizlazi iz potrebe zaštite prava stranaka u postupku izvršenja koja proizlaze iz Poglavlja III. Uredbe iz 2003.?

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1347/2000 (SL 2003., L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133. i ispravak SL 2014., L 46, str. 22.)

Tužba podnesena 13. lipnja 2018. – Europska komisija protiv Republike Hrvatske**(Predmet C-391/18)**

(2018/C 268/37)

Jezik postupka: hrvatski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: M. Mataija, M. Patakia, agenti)

Tuženik: Republika Hrvatska

Tužbeni zahtjev

- Utvrdi da Republika Hrvatska nije ispunila svoje obveze iz članka 15. stavka 4. u vezi s člankom 13. stavkom 1. Direktive Vijeća 2011/70/Euratom od 19. srpnja 2011. o uspostavi okvira Zajednice za odgovorno i sigurno gospodarenje istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom (SL L 199, 2.8.2011., str. 48., posebno izdanje na hrvatskom jeziku: poglavlje 15., svezak 28., str. 136.) jer nije obavijestila Komisiju o nacionalnom programu gospodarenja istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom;
- naloži Republici Hrvatskoj da snosi troškove.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Članak 13. stavak 1. Direktive 2011/70/Euratom propisuje da države članice obavješćuju Komisiju o svojim nacionalnim programima gospodarenja istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom i naknadnim bitnim promjenama, dok članak 15. stavak 4. te Direktive propisuje da države članice Komisiju prvi put obavješćuju o sadržaju svoga nacionalnog programa čim prije ali najkasnije do 23. kolovoza 2015.

Republika Hrvatska još uvijek nije donijela nacionalni program o kojemu je riječ u citiranim odredbama. U svakom slučaju, još uvijek nije o njemu obavijestila Komisiju. Dakle, Republika Hrvatska nije ispunila svoje obveze iz članka 15. stavka 4. u vezi s člankom 13. stavkom 1. Direktive 2011/70/Euratom.